РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (седми състав)

30 септември 2009 година *

По дело T-341/07

Jose Maria Sison, с местожителство в Утрехт (Нидерландия), за който се явяват адв. J. Fermon, адв. A. Comte, адв. H. Schultz, адв. D. Gürses и адв. W. Kaleck, avocats,

жалбоподател,

срещу

Съвет на Европейския съюз, за който се явяват г-н M. Bishop и г-жа E. Finnegan, в качеството на представители,

ответник,

* Език на производството: английски.

подпомаган от

Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия, за което се явяват г-жа S. Behzadi Spencer и г-жа I. Rao, в качеството на представители,

от

Кралство Нидерландия, за което се явяват г-жа C. Wissels, г-жа M. de Mol, г-жа M. Noort и г-н Y. de Vries, в качеството на представители,

и от

Комисия на Европейските общности, за която се явяват г-н P. Aalto и г-жа S. Boelaert, в качеството на представители,

встъпили страни,

с първоначален предмет, от една страна, искане за частична отмяна на Решение 2007/445/ЕО на Съвета от 28 юни 2007 година за прилагане на член 2, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 2580/2001 относно специалните ограничителни мерки за борба с тероризма, насочени срещу определени лица и образувания, и за отмяна на решения 2006/379/ЕО и 2006/1008/ЕО (ОВ L 169, стр. 58), и от друга страна, искане за обезщетение,

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД
НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ (седми състав),

състоящ се от: г-н N. J. Forwood (докладчик), председател, г-н D. Šváby и г-н E. Moavero Milanesi, съдии,

секретар: г-жа C. Kantza, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 30 април 2009 г.,

постанови настоящото

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

1 С оглед излагане на ранните обстоятелства, предхождащи настоящия спор, се препраща към Решение на Първоинстанционния съд от 11 юли 2007 г. по дело Sison/Съвет (T-47/03, непубликувано в Сборника, наричано по-нататък „Решение по дело Sison“), и по-конкретно към точки 46—70, в които са описани административните и съдебни производства в Нидерландия, в които участва жалбоподателят, г-н Jose Maria Sison, и в резултат на които са приети съдебните решения на Raad van State (Държавен съвет, Нидерландия) от 17 декември 1992 г. (наричано по-нататък „Решението на Raad van State от 1992 г.“) и от 21 февруари 1995 г. (наричано по-нататък „Решението на Raad van State от 1995 г.“), както и Решение на arrondissementsrechtbank te 's-Gravenhage (Районен съд на Хага, наричан по-нататък „rechtbank““), Sector Bestuursrecht, Rechtseenheidskamer Vreemdelingenzaken (отделение по административно право, състав за еднакво прилагане на правото; въпроси, свързани с чужденците) от 11 септември 1997 г. (наричано по-нататък „Решението на rechtbank“).

2 С Решение по дело Sison Първоинстанционният съд отменя Решение 2006/379/ЕО на Съвета от 29 май 2006 година за прилагане на член 2, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 2580/2001 относно специалните ограничителни мерки за борба с тероризма, насочени срещу определени лица и образувания и за отмяна на Решение 2005/930/ЕО (ОВ L 144, стр. 21; Специално издание на български език, 2007 г., глава 18, том 5, стр. 97), в частта, която се отнася до жалбоподателя, на основание, че това решение не е мотивирано, че е прието в рамките на производство, в хода на което правото на защита на жалбоподателя не е спазено, и че самият Първоинстанционен съд не може да упражни съдебен контрол върху законосъобразността на това решение (вж. Решение по дело Sison, точка 226).

3 След провеждане на 30 май 2006 г. на устните състезания по делото, което е в основата на посоченото Решение по дело Sison, но преди произнасянето на това решение, Съветът на Европейския съюз приема Решение 2007/445/ЕО от 28 юни 2007 година за прилагане на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 и за отмяна на Решения 2006/379 и 2006/1008/ЕО (ОВ L 169, стр. 58). С това решение Съветът запазва името на жалбоподателя в списъка, съдържащ се в приложението към Регламент (ЕО) № 2580/2001 на Съвета от 27 декември 2001 година относно специалните ограничителни мерки за борба с тероризма, насочени срещу определени лица и образувания (ОВ L 344, стр. 70, поправка в ОВ L 164, 2007 г., стр. 36 (FR); Специално издание на български език, 2007 г., глава 18, том 1, стр. 169) (наричан по-нататък „спорният списък“).

4 Преди приемането на това решение с писмо от 23 април 2007 г. Съветът посочва на жалбоподателя, че според него мотивите, изтъкнати с цел включването му в спорния списък, все още са валидни, и че следователно възнамерява да запази името му в този списък. Към това писмо е приложено изложение на мотивите, изтъкнати от Съвета. На жалбоподателя е посочено също, че в срок от един месец той може да изпрати на Съвета становището си относно намерението на последния да запази името му в списъка и относно изложените в това отношение мотиви, както и всички доказателства в подкрепа на становището.

5 В изложението на мотивите, приложено към посоченото писмо, Съветът посочва следното:

„SISON, Jose Maria (известен още като Armando Liwanag, известен още като Joma, ръководител на Комунистическата партия на Филипините, включително на NPA), роден на 8.2.1939 г. в Cabugao, Филипини.

Jose Maria Sison е основател и ръководител на Комунистическата партия на Филипините, включително на New People's Army (NPA) (Филипини), която е включена в списъка на групите, участващи в извършването на терористични действия по смисъла на член 1, параграф 2 от Обща позиция 2001/931/ОВППС. Той многократно обявява, че подкрепя употребата на насилие за реализирането на политически цели и на него е поверено ръководството на NPA — група, носеща отговорност за редица терористични атаки на Филипините. Тези действия попадат в приложното поле на член 1, параграф 3, [подточка] iii), […] и) и й) от Обща позиция 2001/931/ОВППС (наричана по-нататък „Общата позиция") и са извършени умишлено по смисъла на член 1, параграф 3, [подточка] iii) от Общата позиция.

[Rechtbank] потвърждава на 11 септември 1997 г. (…) [Решението на Raad van State от 1995 г.]. Административното отделение на Raad van State приема, че предоставянето на статут на лице, търсещо убежище, в Нидерландия, е отказано основателно, тъй като е доказано, че той е ръководел (или се е опитал да ръководи) въоръжената част на CPP, NPA, която носи отговорност за редица терористични атаки на Филипините, и тъй като е установено също, че той поддържа връзки с терористични организации в целия свят.

С министерско постановление („regeling") № DJZ/BR/749-02 от 13 август 2002 г. (Sanctieregeling terrorisme 2002, III), публикувано в нидерландския държавен вестник Staatscourant от 13 август 2002 г., министърът на външните работи и министърът на финансите [на Нидерландия] решават да замразят всички активи на Jose Maria Sison и на Комунистическата партия на Филипините, включително на New People's Army (NPA).

Американското правителство определя Jose Maria Sison като „Specially Designated Global Terrorist" (специално обозначен като терорист в световен план) съгласно US Executive Order 13224. Това решение подлежи на обжалване съгласно американското право.

Следователно компетентните органи са взели решения по отношение на Jose Maria Sison по смисъла на член 1, точка 4 от Общата позиция.

Съветът е убеден, че мотивите за включването на Jose Maria Sison в списъка на лицата и образуванията, за които се прилагат мерките по член 2, параграфи 1 и 2 от Регламент № 2580/2001, все още са валидни.“

6 С писмо от 22 май 2007 г. жалбоподателят изпраща в отговор на Съвета своето становище. Той подчертава по-конкретно, че нито Решението на Raad van State от 1995 г., нито Решението на rechtbank отговарят на условията, предвидени в приложимото общностно законодателство, за да може въз основа на тях да се приеме решение за замразяване на средства. Той също така иска от Съвета, от една страна, да му се даде възможност да бъде изслушан преди приемането на ново решение за замразяване на средства, и от друга страна, да изпрати до всички държави членки копие от писменото си становище и от всички документи по производството по дело Т-47/03.

7 С писмо на Съвета от 29 юни 2007 г. Решение 2007/445 е нотифицирано на жалбоподателя. Изложението на мотивите, приложено към посоченото писмо, е идентично на това, приложено към писмото на Съвета от 23 април 2007 г.

8 С Решение 2007/868/ЕО от 20 декември 2007 година за прилагане на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 и за отмяна на Решение 2007/445 (ОВ L 340, стр. 100) Съветът приема нов актуализиран списък на лицата, групите и образуванията, за които се прилага посоченият регламент. Името на жалбоподателя и наименованието на New People’s Army (NPA) са включени отново в посочения списък, по същия начин както в приложението към Решение 2007/445.

9 С писмо на Съвета от 3 януари 2008 г. Решение 2007/868 е нотифицирано на жалбоподателя. Изложението на мотивите, приложено към посоченото писмо, е идентично на това, приложено към писмата на Съвета от 23 април и 29 юни 2007 г.

10 С Решение 2008/343/ЕО от 29 април 2008 година за изменение на Решение 2007/868 (ОВ L 116, стр. 25) Съветът запазва името на жалбоподателя в спорния списък, като изменя данните, които се отнасят до него, както и до Комунистическата партия на Филипините (CPP), съдържащи се в приложението към Решение 2007/868.

11 Съгласно член 1 от Решение 2008/343:

„Данните за г-н SISON, Jose Maria (известен още като Armando Liwanag, известен още като Joma), вписани в приложението към Решение 2007/868/ЕО, се заменят със следното:

„SISON, Jose Maria (известен още като Armando Liwanag, известен още като Joma), роден на 8.2.1939 г. в Cabugao (Филипини) — лице с водеща роля в „Комунистическата партия на Филипините“, включително „NPA“““.

12 Съгласно член 2 от Решение 2008/343:

„Данните за Комунистическата партия на Филипините, вписани в приложението към Решение 2007/868/ЕО, се заменят със следното:

„Комунистическа партия на Филипините“, включително „Нова народна армия“ — „NPA“, Филипини, свързана със SISON, Jose Maria (известен още като Armando Liwanag, известен още като Joma, който има водеща роля в „Комунистическата партия на Филипините“, включително „NPA“).“

13 Преди приемането на това решение с писмо от 25 февруари 2008 г. Съветът посочва на жалбоподателя, че според него мотивите, изтъкнати с цел включването му в спорния списък, все още са валидни, и че следователно възнамерява да запази името му в този списък. От една страна, Съветът се позовава на изложението на мотивите, нотифицирано на жалбоподателя с писмо от 3 януари 2008 г. От друга страна, Съветът посочва, че му е предоставена нова информация относно решения на компетентен орган по смисъла на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931/ОВППС на Съвета от 27 декември 2001 година за прилагането на специални мерки за борба с тероризма (ОВ L 344, стр. 93; Специално издание на български език, 2007 г., глава 18, том 1, стр. 179), като след разглеждането на тази информация той изменя посоченото изложение на мотивите. Към това писмо е приложено актуализирано изложение на изтъкнатите от Съвета мотиви. На жалбоподателя е посочено също, че в срок от един месец той може да изпрати на Съвета становището си относно намерението на последния да запази името му в списъка и относно изложените в това отношение мотиви, както и всички доказателства в подкрепа на становището.

14 Изложението на мотивите, приложено към писмото от 25 февруари 2008 г., възпроизвежда по същество изложенията на мотивите, нотифицирани преди това на жалбоподателя. Освен това Съветът добавя следното:

„В решението си от 13 септември 2007 г. (LJN:BB3484) [rechtbank] заключава, че многобройни улики пораждат убеждението, че Jose Maria Sison е участвал в Централния комитет (CC) на CPP и нейната въоръжена част NPA. [Rechtbank] също достига до заключението, че уликите пораждат убеждението, че Jose Maria Sison продължава да играе водеща роля в нелегалната дейност на CC, CPP и NPA.

В рамките на въззивното производство Апелативният съд на Хага заключава в решението си от 3 октомври 2007 г. (LJN:BB4662), че по преписката са налице редица улики, според които по време на дългогодишното му изгнание Jose Maria Sison продължава да играе водеща роля в CPP, в качеството си на ръководител или по друг начин.“

15 С писмо от 24 март 2008 г. в отговор жалбоподателят представя становището си на Съвета. Като излага отново доводите си, вече противопоставени в миналото на

Съвета, той по-конкретно посочва, че нито решението на rechtbank, нито решението на Апелативния съд на Хага отговарят на условията, предвидени в приложимото общностно законодателство, за да може въз основа на тях да приеме решение за замразяване на средства.

16 С писмо на Съвета от 29 април 2008 г. Решение 2008/343 е нотифицирано на жалбоподателя. Изложението на мотивите, приложено към посоченото писмо, е идентично на това, приложено към писмото на Съвета от 25 февруари 2008 г.

17 С Решение 2008/583/ЕО от 15 юли 2008 година за прилагане на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 и за отмяна на Решение 2007/868 (ОВ L 188, стр. 21) Съветът приема нов актуализиран списък на лицата, групите и образуванията, за които се прилага посоченият регламент. Името на жалбоподателя и наименованието на NPA са включени отново в посочения списък по същия начин както в приложението към Решение 2007/868, изменено с Решение 2008/343.

18 С писмо на Съвета от 15 юли 2008 г. Решение 2008/583 е нотифицирано на жалбоподателя. Изложението на мотивите, приложено към посоченото писмо, е идентично на това, приложено към писмата на Съвета от 25 февруари и 29 април 2008 г.

19 С Решение 2009/62/ЕО от 26 януари 2009 година за прилагане на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 и за отмяна на Решение 2008/583 (ОВ L 23, стр. 25) Съветът приема нов актуализиран списък на лицата, групите и образуванията, за които се прилага посоченият регламент. Името на жалбоподателя и наименованието на NPA са включени отново в посочения списък по същия начин както в приложението към Решение 2007/868, изменено с Решение 2008/343.

20 С писмо на Съвета от 27 януари 2009 г. Решение 2009/62 е нотифицирано на жалбоподателя. Изложението на мотивите, приложено към посоченото писмо, е идентично на това, приложено към писмата на Съвета от 25 февруари, 29 април и 15 юли 2008 г.

21 С Регламент (ЕО) № 501/2009 от 15 юни 2009 година за прилагане на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 и за отмяна на Решение 2009/62 (ОВ L 151, стр. 14) Съветът приема нов актуализиран списък на лицата, групите и образуванията, за които се прилага Регламент (ЕО) № 2580/2001. Името на жалбоподателя и наименованието на NPA са включени отново в посочения списък по същия начин както в приложението към Решение 2009/62.

22 С писмо на Съвета от 16 юни 2009 г. жалбоподателят е уведомен за Регламент № 501/2009. Изложението на мотивите, приложено към посоченото писмо, е идентично на това, приложено към писмото на Съвета от 27 януари 2009 г.

Производство и искания на страните

23 На 10 септември 2007 г. жалбоподателят подава настоящата жалба в секретариата на Първоинстанционния съд. Тя има за първоначален предмет, от една страна, искане за частична отмяна на Решение 2007/445 на основание член 230 ЕО, и от друга страна, искане за обезщетение на основание членове 235 ЕО и 288 ЕО.

24 С отделна молба, подадена на същата дата в секретариата на Първоинстанционния съд, жалбоподателят прави искане делото да бъде разгледано по реда на бързото производство съгласно член 76а от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд. Съветът представя становището си по тази молба на 28 септември 2007 г.

25 Преди да се произнесе по посоченото искане, на 11 октомври 2007 г. Първоинстанционният съд (седми състав) решава да призове страните на неформална среща в присъствието на съдията докладчик съгласно член 64 от Процедурния си правилник. Тази среща се провежда на 8 ноември 2007 г.

26 На 13 ноември 2007 г. Първоинстанционният съд (седми състав) решава да се произнесе по реда на бързото производство по жалбата за отмяна на основание член 230 ЕО, при условие че в седемдневен срок жалбоподателят представи съкратен вариант на жалбата си, както и списък само с онези приложения, които следва да бъдат взети предвид, съгласно изготвения от него за неформалната среща проект и при спазване на Практически указания към страните (ОВ L 232, 2007 г., стр. 7). Жалбоподателят изпълнява това условие.

27 По искане на страните с Определение от 13 ноември 2007 г. председателят на седми състав на Първоинстанционния съд спира производството, що се отнася до искането за обезщетение на основание членове 235 ЕО и 288 ЕО, до произнасянето на предстоящото съдебно решение по жалбата за отмяна на основание член 230 ЕО.

28 В съкратения вариант на жалбата си, подадена в секретариата на Първоинстанционния съд на 19 ноември 2007 г., жалбоподателят моли Първоинстанционния съд:

— да отмени Решение 2007/445, и по-конкретно точки 1.33 и 2.7 от приложението към него, доколкото тези разпоредби се отнасят до него,

— да осъди Съвета да заплати съдебните разноски.

29 В писмената си защита, подадена в секретариата на Първоинстанционния съд на 5 декември 2007 г., Съветът моли Първоинстанционния съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

30 С молба, подадена в секретариата на Първоинстанционния съд на 24 януари 2008 г., жалбоподателят иска да му бъде разрешено да промени своите искания, правни основания и доводи, така че те да се отнасят до Решение 2007/868. С тази молба той иска от Първоинстанционния съд:

— да обяви тази промяна за допустима и да разгледа жалбата за отмяна като подадена срещу Решение 2007/868,

— да отмени частично Решение 2007/868, и по-конкретно точки 1.33 и 2.7 от приложението към него, доколкото тези разпоредби се отнасят до него,

— да осъди Съвета да заплати съдебните разноски.

31 В становището си, внесено в секретариата на Първоинстанционния съд на 15 февруари 2008 г., Съветът изразява съгласието си с това искане за промяна.

32 С определения от 12 февруари и 22 април 2008 г. след изслушване на страните председателят на седми състав на Първоинстанционния съд допуска Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия, Кралство Нидерландия и Комисията на Европейските общности да встъпят в производството в подкрепа на исканията на Съвета.

33 С писмо от 7 май 2008 г. Съветът внася в секретариата на Първоинстанционния съд копие от Решение 2008/343, копие от писмото, с което е нотифицирал това решение на жалбоподателя и копие от новото изложение на мотивите, приложено към това писмо. Тези документи са приложени към преписката.

34 В отговор на 11 юни 2008 г. жалбоподателят изпраща своето становище в секретариата на Първоинстанционния съд.

35 С молба, подадена в секретариата на Първоинстанционния съд на 8 юли 2008 г., жалбоподателят иска да му бъде разрешено да промени своите искания, правни основания и доводи, така че те да се отнасят до Решение 2008/343. С тази молба той иска от Първоинстанционния съд:

— да обяви тази промяна за допустима и да разгледа жалбата за отмяна като подадена срещу Решение 2008/343,

— да отмени частично Решение 2008/343, и по-конкретно член 1 от това решение, както и член 2 от него, доколкото в него се споменава името му,

— да отмени частично Решение 2007/868, и по-конкретно точки 1.33 и 2.7 от приложението към него, доколкото тези разпоредби се отнасят до него,

— да отмени частично Решение 2007/445 съгласно първоначалните му искания,

— да осъди Съвета да заплати съдебните разноски.

36 В становището си, внесено в секретариата на Първоинстанционния съд на 29 юли 2008 г., Съветът изразява съгласието си с това искане за промяна и отговаря на съдържащите се в посочената молба доводи.

37 С молба, подадена в секретариата на Първоинстанционния съд на 15 септември 2008 г., жалбоподателят иска да му бъде разрешено да промени своите искания, правни основания и доводи, така че те да се отнасят до Решение 2008/583. С тази молба той иска от Първоинстанционния съд:

— да обяви тази промяна за допустима и да разгледа жалбата за отмяна като подадена срещу Решение 2008/583,

— да отмени частично Решение 2007/583, и по-конкретно точки 1.26 и 2.7 от приложението към него, доколкото тези разпоредби се отнасят до него,

— да отмени частично Решения 2007/445, 2007/868 и 2008/343 съгласно направените от него по-рано искания,

— да осъди Съвета да заплати съдебните разноски.

38 В становището си, внесено в секретариата на 10 октомври 2008 г., Съветът изразява съгласието си с това искане за промяна.

39 С молба, подадена в секретариата на Първоинстанционния съд на 26 февруари 2009 г., жалбоподателят иска да му бъде разрешено да промени своите искания, правни основания и доводи, така че те да се отнасят до Решение 2009/62. С тази молба той иска от Първоинстанционния съд:

— да обяви тази промяна за допустима и да разгледа жалбата за отмяна като подадена срещу Решение 2009/62,

— да отмени частично Решение 2009/62, и по-конкретно точки 1.26 и 2.7 от приложението към него, доколкото тези разпоредби се отнасят до него,

— да отмени частично Решения 2007/445, 2007/868, 2008/343 и 2008/583 съгласно направените от него по-рано искания,

— да осъди Съвета да заплати съдебните разноски.

40 В становището си, внесено в секретариата на 18 март 2009 г., Съветът изразява съгласието си с това искане за промяна.

41 По доклад на съдията докладчик Първоинстанционният съд (седми състав) решава да започне устната фаза на производството.

42 С изключение на Обединеното кралство, чиито представители не се явяват в съдебното заседание, устните състезания и отговорите на страните на поставените от Първоинстанционния съд въпроси са изслушани в съдебното заседание от 30 април 2009 г.

43 В хода на съдебното заседание Първоинстанционният съд приканва жалбоподателя да представи в седемдневен срок документ, който вече е приложен към преписката по дело Т-47/03 и на който отново е направено позоваване от неговия представител в рамките на устните състезания по настоящото дело, а именно изявлението на тогавашния министър на външните работи г-н J. De Hoop Scheffer от 8 октомври 2002 г. в отговор на парламентарен въпрос във връзка с дейността на CPP, на NPA и на жалбоподателя в Нидерландия.

44 След като жалбоподателят изпълнява това искане, Първоинстанционният съд кани другите страни да представят писмените си становища по посочения документ в седемдневен срок, след изтичането на който приключва устната фаза на производството.

45 С молба, подадена в секретариата на 28 юни 2009 г., жалбоподателят иска от Първоинстанционния съд да възобнови устната фаза на производството с цел извършване на процесуално-организационно действие, което да му позволи да промени своите искания, правни основания и доводи с оглед на приемането на Регламент № 501/2009. С тази молба той иска от Първоинстанционния съд:

— да обяви тази промяна за допустима и да разгледа жалбата за отмяна като подадена срещу Регламент № 501/2009,

— да отмени частично Регламент № 501/2009, и по-конкретно точки 1.24 и 2.7 от приложението към него, доколкото тези разпоредби се отнасят до него,

— да отмени частично Решения 2007/445, 2007/868, 2008/343, 2008/583 и 2009/62 съгласно направените от него по-рано искания,

— да осъди Съвета да заплати съдебните разноски.

46 С Определение от 8 юли 2009 г. Първоинстанционният съд (седми състав) разпорежда възобновяване на устната фаза на производството съгласно член 62 от Процедурния правилник. С писмо на секретариата от 10 юли 2009 г. другите страни са поканени да изразят становище по посочената в точка 45 по-горе молба за извършване на процесуално-организационни действия. След изслушване на тези страни Първоинстанционният съд не се произнася по това искане и устната фаза на производството е приключена отново с акт от 7 август 2009 г.

По процесуалните последици от отмяната на първоначално обжалвания акт и от замяната му с други актове в хода на производството

47 Както е видно от посоченото по-горе, след подаването на жалбата Решение 2007/445 е отменено и заменено отначало с Решение 2007/868, впоследствие с Решение 2008/343, след това с Решение 2008/583, след това с Решение 2009/62 и накрая с Регламент № 501/2009. Жалбоподателят последователно иска да му бъде дадена възможност да промени първоначалните си искания, така че жалбата му да има за предмет отмяната на четирите решения и на регламента, доколкото тези актове се отнасят до него. Той освен това поддържа исканията си за отмяна на отменените предходни актове, като изтъква в това отношение, позовавайки се на Решение на Първоинстанционния съд от 3 април 2008 г. по дело РКК/Съвет (Т-229/02, непубликувано в Сборника, точка 49 и цитираната съдебна практика),

че продължава да има интерес от отмяната на всички актове, съгласно които той е включен или продължава да фигурира в спорния списък, независимо от отмяната им.

48 Съгласно постоянната съдебна практика в областта на жалбите срещу последователно налаганите мерки за замразяване на средства, приети въз основа на Регламент № 2580/2001 (вж. Решение на Първоинстанционния съд от 23 октомври 2008 г. по дело People's Mojahedin Organization of Iran/Съвет, Т-256/07, Сборник, стр. II-3019, наричано по-нататък „Решение по дело PMOI I", точки 45—48 и цитираната съдебна практика), тези искания следва да бъдат уважени.

49 Следователно в настоящия случай трябва да се счита, че към датата на приключване на устната фаза на производството след възобновяването ѝ с жалбата се иска отмяна на Решения 2007/445, 2007/868, 2008/343, 2008/583 и 2009/62, както и на Регламент № 501/2009, доколкото тези актове се отнасят до жалбоподателя, и следва да се позволи на страните да преформулират своите искания, правни основания и доводи съобразно тези нови обстоятелства, което за тях включва правото да представят допълнителни искания, правни основания и доводи (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 12 декември 2006 г. по дело Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Съвет, Т-228/02, Recueil, стр. II-4665, наричано по-нататък „Решение по дело OMPI", точка 30).

50 Доколкото изложението на мотивите, на които се позовава Съветът, за да обоснове Решения 2008/343, 2008/583 и 2009/62, както и Регламент № 501/2009, е допълнено в сравнение с това, на което той се позовава, за да обоснове Решения 2007/445 и 2007/868, и доколкото впоследствие жалбоподателят е променил доводите, изложени в подкрепа на исканията за отмяна на тези решения, те са предмет на отделно разглеждане по-долу в настоящото съдебно решение.

По исканията за отмяна на Решения 2007/445 и 2007/868

51 В подкрепа на своето искане за отмяна на Решение 2007/445 в рамките на настоящото бързо производство жалбоподателят излага по същество четири правни основания. Първото е изведено от нарушение на задължението за мотивиране и от явна грешка в преценката. Второто е изведено от нарушение на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 и на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931. Третото е изведено от нарушение на принципа на пропорционалност. Четвъртото е изведено от нарушение на общите принципи на общностното право и на основните права.

52 Впрочем жалбоподателят счита, че тези правни основания и стоящите в основата им доводи обосновават mutatis mutandis отмяната и на Решение 2007/868.

По първото правно основание, изведено от нарушение на задължението за мотивиране и от явна грешка в преценката

Доводи на страните

53 Жалбоподателят поддържа, че изложението на мотивите, приложено към писмата на Съвета от 23 април и 29 юни 2007 г., не отговаря на изискването за мотивиране, посочено в член 253 ЕО и уточнено от съдебната практика.

54 На първо място, Съветът не отговорил на подробните становища, изпратени от жалбоподателя на 22 май 2007 г., нито дори ги споменал, което показвало, че те не били взети предвид.

55 На второ място, приложените към уведомителното писмо мотиви били явно погрешни, така че не могло да се приеме, че представляват надлежно излагане на мотиви от правна гледна точка. Първо, изложението на мотивите се основавало на редица недоказани и неточни фактически твърдения (вж. в това отношение точка 73 по-долу). Второ, Съветът тълкувал неправилно Решението на Raad van State от 1995 г. и Решението на rechtbank (вж. в това отношение точки 75—78 по-долу). Трето, нито едно от четирите решения на националните органи, на които се позовава Съветът, за да обоснове приемането на Решение 2007/445, не отговаряло на критериите по член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 и по член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931 (вж. в това отношение точки 74, 79 и 80 по-долу).

56 На трето място, приложените към уведомителното писмо мотиви не били „специфични и конкретни“ по смисъла на Решение по дело Sison (точки 198 и 217). Първо, Съветът се ограничил до излагането на общи съображения. Второ, Съветът не обяснил защо замразяването на средствата на жалбоподателя продължавало да бъде оправдано десет години след приемане на Решението на rechtbank и дванадесет години след приемане на Решението на Raad van State от 1995 г., които сами по себе си се отнасяли до още по-рано настъпили факти. Трето, Съветът не обяснил как замразяването на средствата на жалбоподателя можело конкретно да допринесе за борбата с тероризма. Той не представил никакво убедително доказателство, че жалбоподателят можел да използва своите средства, за да извърши или улесни извършването на терористични актове в бъдеще.

57 Съветът, който също препраща към доводите си в отговор на второто правно основание (точки 82—85 по-долу), счита, че е изпълнил изискването за мотивиране на решенията за замразяване на средства, както е уточнено в Решение по дело Sison, като е предоставил на жалбоподателя прецизна информация, от която става ясно, че спрямо него са взети подходящи решения от компетентните национални органи по смисъла на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931. В изложението на мотивите, приложено към уведомителното писмо, се уточнявало също, че Съветът е убеден, че причините, довели до вписването на жалбоподателя в спорния списък, все още били валидни.

58 В това отношение Съветът поддържа, че въпросът дали ограничителните мерки, взети по отношение на терорист или на терористична организация, трябва да бъдат оставени в сила е политически въпрос, по който може да се произнесе единствено законодателят. Той трябвало да вземе предвид всички съответни обстоятелства, и по-конкретно участието на съответното лице в извършването

на терористични актове в миналото и предполагаемите му бъдещи намерения. Той трябвало също да вземе предвид характера на взетите от компетентните национални органи решения. Всички тези обстоятелства били свързани със сигурността на частноправните субекти, както и със защитата на обществения ред — области, в които Съветът разполагал с широко право на преценка.

Съображения на Първоинстанционния съд

59 Целта на гаранцията, свързана със задължението за мотивиране в контекста на приемането на решение за замразяване на средства на основание член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001, както и ограниченията на тази гаранция, които могат законосъобразно да бъдат наложени на заинтересованите лица в този контекст, са определени от Първоинстанционния съд в Решение по дело OMPI (точки 138—151) и в Решение по дело Sison (точки 185—198).

60 От точки 143—146 и точка 151 от Решение по дело OMPI по-конкретно следва, че както мотивите на първоначално решение за замразяване на средства, така и мотивите на последващите решения следва да се позовават не само на правните изисквания за прилагането на Регламент № 2580/2001, по-специално на съществуването на национално решение, взето от компетентен орган, но и на специфичните и конкретни причини, поради които при упражняване на неговата оперативна самостоятелност Съветът приема, че спрямо заинтересованото лице следва да се вземе мярка за замразяване на средства (вж. също Решение по дело PMOI I, точка 81).

61 От друга страна, както от точка 145 от същото съдебно решение, така и от член 1, параграф 6 от Обща позиция 2001/931, към която препраща и член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001, следва, че ако последващите решения за замразяване на средства трябва да се предхождат от „преразглеждане“ на положението, в което се намира заинтересованото лице, то това се налага, за да се гарантира, че „все още съществуват основания“ за запазването на името му в спорния списък, ако е необходимо въз основа на нови данни или доказателства (вж. също Решение по дело PMOI I, точка 82).

62 В това отношение Първоинстанционният съд все пак уточнява, че ако мотивите на последващо решение за замразяване на средства по същество са същите като изтъкнатите при приемането на предходно решение, обикновено посочване в този смисъл може да бъде достатъчно, по-конкретно когато заинтересованото лице е група или образувание (вж. Решение по дело PMOI I, точка 82 и цитираната съдебна практика).

63 В настоящия случай Първоинстанционният съд заключава, че в контекста на приемане на обжалваните решения Съветът се е съобразил надлежно с принципите, установени в Решенията по дела OMPI, Sison и PMOI I.

64 Всъщност в изложенията на мотивите, приложени към писмата му от 23 април, 29 юни 2007 г. и 21 януари 2008 г., адресирани до жалбоподателя, Съветът описва съществуващите според него връзки между жалбоподателя, CPP и NPA и се позовава на редица актове, за които се твърди, че са извършени от жалбоподателя или от NPA и за които той счита, че попадат в обхвата на разпоредбите на член 1, параграф 3, подточка iii, букви и) и й) от Обща позиция 2001/931, както и че са извършени с целите, посочени в член 1, параграф 3, подточка iii) от нея. В следващите пунктове от изложението на мотивите му Съветът също се позовава на Решение на Raad van State от 1995 г., на Решение на rechtbank, на министерско постановление DJZ/BR/749-02 от 13 август 2002 г. на министъра на външните работи и на министъра на финансите на Нидерландия (наричано по-нататък „Sanctieregeling“) и на решението на правителството на Съединените американски щати, с което жалбоподателят е определен като „Specially Designated Global Terrorist“ съгласно Указ на президента (Executive Order) № 13224, подписан от президента George W. Bush на 23 септември 2001 г. (наричан по-нататък „американското решение“) — решение, за което той посочва, че може да бъде обжалвано съгласно американското право. Въз основа на това Съветът заключава, че решенията са взети по отношение на жалбоподателя по смисъла на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931. След като по-нататък заявява, че е убеден, че мотивите за включването на жалбоподателя в спорния списък все още са валидни, Съветът го уведомява за решението си да продължи да прилага спрямо него мерките, предвидени в член 2, параграфи 1 и 2 от Регламент № 2580/2001.

65 Освен това трябва да се признае, че широкото право на преценка, с което разполага Съветът относно обстоятелствата, които трябва да се вземат предвид при приемането или запазването в сила на мярка за замразяване на средства (Решение по дело OMPI, точка 159), обхваща преценката на заплахата, която може да продължи да представлява лице или образувание, извършило в миналото

терористични актове, независимо от прекратяването на терористичната му дейност за по-дълъг или по-кратък период от време (Решение по дело PMOI I, точка 112).

66 При тези условия и с оглед на съдебната практика, цитирана в точка 62 по-горе, противно на изтъкнатото от жалбоподателя не може да се изисква от Съвета да посочва по-подробно как замразяването на средствата на жалбоподателя допринася конкретно за борбата с тероризма или да представя доказателства, че заинтересованото лице би могло да използва средствата си, за да извърши или да улесни извършването на терористични актове в бъдеще.

67 Доколкото жалбоподателят упреква Съвета, че се е основал на явно погрешни мотиви, следва да се напомни, че съгласно постоянната съдебна практика задължението за мотивиране представлява съществено процесуално изискване, което трябва да се разграничава от въпроса за обосноваността на мотивите, тъй като той спада към законосъобразността по същество на спорния акт (Решение на Съда от 15 декември 2005 г. по дело Италия/Комисия, C-66/02, Recueil, стр. I-10901, точка 26, Решение на Първоинстанционния съд от 5 декември 2006 г. по дело Westfalen Gassen Nederland/Комисия, T-303/02, Recueil, стр. II-4567, точка 72 и Решение по дело PMOI I, точка 85). Така оспорването на обосноваността на тези мотиви не може да се разгледа на етапа на контрол на съблюдаването на предвиденото в член 253 ЕО задължение (Решение по дело Италия/Комисия, посочено по-горе, точка 55).

68 Следователно това оплакване трябва да се отхвърли като ирелевантно в рамките на настоящото правно основание. То все пак ще бъде взето предвид при разглеждането на правното основание, изведено от нарушението на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 и на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931, в рамките на което може да бъде релевантно (вж. точка 87 по-долу).

69 Доколкото жалбоподателят твърди, че Съветът не е отговорил на писменото му становище, следва да се напомни, че макар по силата на член 253 ЕО Съветът да е задължен да изложи фактическите обстоятелства, от които зависи обосноваването на приетите от него актове, и правните съображения, които са довели до приемането на тези актове, тази разпоредба не изисква Съветът да обсъжда

всички фактически и правни въпроси, които са били повдигнати от заинтересованите лица в хода на административното производство (вж. Решение по дело PMOI I, точка 101 и цитираната съдебна практика).

70 Следователно това оплакване трябва също да бъде отхвърлено като ирелевантно в рамките на настоящото правно основание. То все пак може да бъде релевантно при разглеждането на правното основание, изведено от нарушението на правото на защита.

71 От горното следва, че в настоящия случай твърдяното неизпълнение на задължението за мотивиране не е доказано, поради което първото правно основание трябва да се отхвърли като неоснователно.

По второто правно основание, изведено от нарушение на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 и на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931

Доводи на страните

72 Жалбоподателят изтъква, че правните изисквания, посочени в член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 и в член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931, не са изпълнени в настоящия случай.

73 На първо място, изложените от Съвета фактически твърдения били погрешни и неоснователни. Поради това те не представлявали „[прецизна информация или съответни документи]“ по смисъла на приложимите разпоредби. Първо, Съветът твърдял погрешно и без да представи доказателства, че жалбоподателят е Armando Liwanag. Второ, Съветът твърдял погрешно и без да представи доказателства, че жалбоподателят е ръководител или лице с водеща роля в „Комунистическата партия на Филипините, включително New People's Army (NPA)“. Трето, Съветът погрешно и без да представи доказателства определя жалбоподателя като „привърженик на употребата на насилие“ въпреки ролята му

в мирния процес във Филипините. Четвърто, Съветът твърдял погрешно и без да представи доказателства, че жалбоподателят е дал инструкции на NPA за твърдените терористични атаки на Филипините.

74 На второ място, нито Raad van State през 1995 г., нито rechtbank през 1997 г. били компетентни да започнат разследвания или преследване във връзка с терористичен акт. Ето защо, въпреки че Raad van State и rechtbank са съдебни органи, те не можели да се считат за „компетентни органи“ по смисъла на приложимите разпоредби.

75 От друга страна, Съветът тълкувал по напълно погрешен начин Решение на Raad van State от 1995 г. и Решение на rechtbank.

76 На първо място, rechtbank не „потвърдил“ Решение на Raad van State от 1995 г., доколкото отправеният до него въпрос бил напълно различен от отправения до Raad van State. От една страна, всъщност Raad van State трябвало да отговори на въпроса дали нидерландският министър на правосъдието можел да приложи по отношение на жалбоподателя член 1, параграф F от Женевската конвенция от 28 юли 1951 година за статута на бежанците, изменена с Нюйоркския протокол от 31 януари 1967 г. (наричана по-нататък „Женевската конвенция“), за да откаже да му предостави статута на бежанец. Raad van State отговорил отрицателно на този въпрос и предоставил на жалбоподателя статут на бежанец по силата на член 1, параграф A от посочената конвенция. От друга страна, rechtbank трябвало да отговори на въпроса дали поради съображения от обществен интерес нидерландският министър на правосъдието може законосъобразно да откаже предоставянето на жалбоподателя на разрешение за пребиваване в Нидерландия, въпреки че той е признат за бежанец. Единственият пункт, по който rechtbank „потвърдил“ Решение на Raad van State от 1995 г. се отнасял до неприложимостта на член 1, параграф F от Женевската конвенция по отношение на жалбоподателя.

77 На второ място, нидерландските юрисдикции в действителност не заключили, нито констатирали, че жалбоподателят „носи отговорност за определен брой терористични атаки на Филипините“, като този въпрос впрочем никога не им бил отправян. Rechtbank трябвало да се произнесе по въпроса дали министърът на

правосъдието може да откаже предоставянето на разрешение за пребиваване на жалбоподателя „поради съществени съображения, свързани с обществен интерес“, и по-конкретно предвид „основния интерес на нидерландската държава, а именно почтеността и надеждността на Нидерландия като суверенна държава, по-конкретно във връзка с отговорностите ѝ спрямо другите държави“. Било явно, че понятието „обществен интерес“ не е идентично с визираното от израза „извърши или участва в извършването на терористичен акт“. Също така Raad van State трябвало да се произнесе по приложимостта на член 1, параграф F от Женевската конвенция. По този повод Raad van State счел, че с доказателствата, представени от нидерландските служби за сигурност, „не се установява[ли] достатъчно факти, обосноваващи заключението, според което [жалбоподателят] е ръковод[ел] [терористичните операции на NPA на Филипините] и е [носел] отговорност за тях, така че да може да се счита, че съществува[ли] сериозни основания да се предполага, че [жалбоподателят] действително е извърш[ил] посочените [в член 1, параграф F от Женевската конвенция] тежки престъпления“.

78 На трето място, нидерландските юрисдикции не стигнали до извода, че жалбоподателят „поддържал връзки с терористични организации в целия свят“. В решението си rechtbank се ограничава до това мимоходом да спомене „данните за лични контакти между жалбоподателя и представители на терористични организации“. Жалбоподателят отрича да е имал такива контакти и подчертава, че не е имал достъп до документите на нидерландските служби за сигурност, на които се основава това заключение на rechtbank, което според него представлява нарушение на член 6 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ), подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. Във всеки случай жалбоподателят поддържа, че само контакти с членовете на организация, считана от националните органи за терористична, сами по себе си не представляват участие в или подпомагане на терористичен акт по смисъла на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931.

79 На трето място, по отношение, от една страна, на Sanctieregeling (вж. Решение по дело Sison, точка 80), и от друга страна, на американското решение (вж. Решение по дело Sison, точка 79), жалбоподателят посочва, че става въпрос за решения, взети от административни органи, а не за решения, взети от съдебни или други еквивалентни на тях органи. Поради това тези решения не можело да се приемат за взети от „компетентен орган“ по смисъла на приложимите разпоредби.

80 По отношение на обстоятелството, на което се позовава Съветът, че американското решение „подлежи на обжалване съгласно американското право“, жалбоподателят поддържа, че това въпреки всичко не го превръща в решение на съдебен орган. Той добавя, че фактът, че все още не е подал жалба срещу това решение, се дължи именно на това, че не е разполагал с финансови средства, за да го направи поради замразяването на средствата му, наложено с Решение 2007/445, а не на съгласието му с него.

81 Съветът поддържа, че в настоящия случай са изпълнени правните изисквания, посочени в член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 и в член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931.

82 На първо място, той подчертава, че от една страна, всички фактически твърдения, представени в изложенията на мотивите, приложени към уведомителните писма, са точни и че от друга страна, той правилно е тълкувал Решение на Raad van State от 1995 г. и Решение на rechtbank. Според него жалбоподателят представя неправилно посочените факти, съдебното решение и решението и ги изопачава.

83 В това отношение Съветът се позовава на описанието на административните и съдебни производства, в които участва жалбоподателят в Нидерландия, както и на кратките изложения на Решението на Raad van State от 1995 г. и на Решението на rechtbank, съдържащи се в точки 49, 50 и 56—70 от Решението по дело Sison. Предвид тези обстоятелства жалбоподателят погрешно счел за недоказани твърденията на Съвета, според които: той е ръководител на CPP, включително NPA, призовавал е към употреба на насилие; ръководел е или се е опитвал да ръководи NPA — група, която носи отговорност за определен брой терористични атаки на Филипините, и е поддържал контакти с терористични организации в целия свят. Жалбоподателят изопачавал фактите и като твърдял, че е признат за бежанец от Raad van State и от rechtbank. Всъщност на жалбоподателя никога не бил предоставен статут на бежанец, нито разрешение за пребиваване в Нидерландия, което се потвърждавало от rechtbank.

84 Що се отнася до твърдението на жалбоподателя, според което той не могъл да се защити надлежно пред rechtbank поради факта, че нямал достъп до определени

материали по делото, считани за поверителни (вж. точка 78 по-горе), Съветът отговаря, че от една страна, този довод се отнася до производството пред компетентната национална юрисдикция, и от друга страна, че към онзи момент жалбоподателят приел съответните материали по делото да бъдат разгледани от председателя на rechtbank и да се вземат предвид от него, без той да се е запознал с тях, както било видно от точка 6 от Решение на rechtbank (вж. също Решение по дело Sison, точка 62).

85 Съветът изтъква, на второ място, че Raad van State и rechtbank са приели за доказани фактите, посочени в изложението на мотивите, приложено към уведомителното писмо, и припомнени в точка 83 по-горе. Според него тези факти попадат в приложното поле на член 1, параграф 3, подточка iii), букви и) (заплашване с извършване на терористични актове), и й) (ръководене на терористична група) от Обща позиция 2001/931. Ето защо Съветът счита, че член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 е приложен правилно към положението на жалбоподателя и че той не е допуснал явна грешка в преценката в това отношение, като само тази грешка подлежи на съдебен контрол от страна на Първоинстанционния съд (Решение по дело Sison, точка 206).

86 На трето място, във връзка с решенията, взети от нидерландските и американските административни органи по отношение на жалбоподателя (вж. точка 79 по-горе), Съветът изтъква, че член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931 не изисква решението на компетентния национален орган непременно да бъде взето от съдебен орган. Впрочем той подчертава, че тези решения могат да бъдат преразглеждани от нидерландските и американските юрисдикции. Във всеки случай Съветът поддържа, че е основал обжалваните решения не на разглежданите решения, а на Решение на Raad van State от 1995 г. и на Решение на rechtbank.

Съображения на Първоинстанционния съд

87 На първо място, следва да се разгледа оплакването на жалбоподателя, според което фактическите твърдения, съдържащи се в изложенията на мотивите, приложени към писмата на Съвета от 23 април, 29 юни 2007 г. и 21 януари 2008 г., били погрешни и неоснователни. Това оплакване по същество е идентично

с оплакването в рамките на първото правно основание, според което мотивите, приложени към уведомителните писма, били явно погрешни (вж. точка 55 по-горе).

88 Налага се изводът обаче, че разглежданите твърдения — освен твърдението, че жалбоподателят е Armando Liwanag, което в настоящия случай е напълно ирелевантно — са надлежно подкрепени от материалите по делото, представени на Първоинстанционния съд, и по-конкретно от напълно самостоятелно направените от Raad van State фактически констатации, които са направени и от rechtbank и имат сила на пресъдено нещо. В това отношение е достатъчно да се направи препращане към точки 46—70 от Решението по дело Sison, възпроизведени също в точка 106 по-долу.

89 Предвид тези обстоятелства следва да се отхвърлят като неоснователни оплакванията на жалбоподателя, свързани с грешка, която може да бъде и явна, в преценката на фактите.

90 На второ място, следва да се разгледат, като бъдат обединени, оплакванията на жалбоподателя, според които нито Решението на Raad van State от 1995 г., нито Решението на rechtbank, нито Sanctieregeling, нито американското решение представляват решения на компетентни органи по смисъла на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 и член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931.

91 В това отношение Първоинстанционният съд припомня, че в Решение по дело OMPI, в Решение по дело PMOI I и в Решение от 4 декември 2008 г. по дело People's Mojahedin Organization of Iran/Съвет (T-284/08, Сборник, стр. II-3487, наричано по-нататък „Решението по дело PMOI II") той е разяснил: а) условията за прилагане на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931 и на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001; б) тежестта на доказване, която Съветът носи в този контекст; в) обхвата на съдебния контрол в тази област.

92 Както Първоинстанционният съд отбелязва в точки 115 и 116 от Решение по дело OMPI, в точка 130 от Решение по дело PMOI I и в точка 50 от Решение по дело PMOI II, фактическите и правните обстоятелства, които могат да обусловят прилагането на мярка за замразяване на средства спрямо дадено лице, група или образувание са определени в член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001. Съгласно тази разпоредба Съветът, като взема решение с единодушие, създава, преразглежда и изменя списъка на лицата, групите и образуванията, към които се прилага този регламент, в съответствие с разпоредбите на член 1, параграфи 4—6 от Обща позиция 2001/931. Следователно в съответствие с разпоредбите на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931 въпросният списък трябва да бъде изготвен въз основа на прецизна информация или съответни документи, от които да е видно, че е взето решение от компетентните органи по отношение на засегнатите лица, групи или образувания, независимо дали става въпрос за започване на разследване или наказателно преследване във връзка с терористичен акт, опит да се извърши, участва или подпомогне такъв акт, като това решение се основава на сериозни и убедителни доказателства или улики, или става въпрос за осъждане за такива деяния. Под „компетентен орган“ се разбира съдебен орган или ако съдебните органи не са компетентни в тази област — компетентен, еквивалентен на тях орган в тази област. От друга страна, съгласно член 1, параграф 6 от Обща позиция 2001/931 имената на лицата и образуванията, които фигурират в списъка, се преразглеждат през определени интервали от време и поне веднъж на всеки шест месеца, за да се гарантира, че запазването им в списъка все още е оправдано.

93 В точка 117 от Решение по дело OMPI, в точка 131 от Решение по дело PMOI I и в точка 51 от Решение по дело PMOI II Първоинстанционният съд заключава въз основа на тези разпоредби, че процедурата, която може да доведе до приемането на мярка за замразяване на средства въз основа на релевантната правна уредба, протича на две равнища, едното — национално, другото — общностно. На първо място, компетентен национален орган, който по принцип е съдебен орган, трябва да приеме по отношение на заинтересованото лице решение съобразно дефиницията на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931. Ако става въпрос за решение за започване на разследване или наказателно преследване, то следва да се основава на сериозни и убедителни доказателства или улики. Впоследствие, като взема решение с единодушие, Съветът трябва да реши дали да включи заинтересованото лице в спорния списък въз основа на прецизна информация или съответни документи, от които става ясно, че е взето такова решение. На следващо място, Съветът трябва да гарантира през определени интервали от време и поне веднъж на всеки шест месеца, че запазването на заинтересованото лице в спорния списък все още е оправдано. В това отношение проверката на наличието на решение на национален орган, което отговаря на посочената дефиниция, е съществено условие, предхождащо приемането от Съвета на първоначално решение за замразяване на средства, докато проверката на последиците от това решение на национално равнище е необходима в контекста на приемането на последващо решение за замразяване на средства.

94 В точка 123 от Решение по дело OMPI, в точка 132 от Решение по дело PMOI I и в точка 52 от Решение по дело PMOI II Първоинстанционният съд освен това напомня, че по силата на член 10 ЕО отношенията между държавите членки и общностните институции се уреждат чрез взаимни задължения за лоялно сътрудничество (вж. Решение на Съда от 16 октомври 2003 г. по дело Ирландия/Комисия, C-339/00, Recueil, стр. I-11757, точки 71 и 72 и цитираната съдебна практика). Този принцип има общо приложение и се налага по-специално в рамките на полицейското и съдебно сътрудничество по наказателноправни въпроси (обикновено наричано „правосъдие и вътрешни работи“ (ПВР), уредено в дял VI от Договора за ЕС, който впрочем изцяло се основава на сътрудничеството между държавите членки и институциите (Решение на Съда от 16 юни 2005 г. по дело Pupino, C-105/03, Recueil, стр. I-5285, точка 42).

95 В точка 124 от Решение по дело OMPI, в точка 133 от Решение по дело PMOI I и в точка 53 от Решение по дело PMOI II Първоинстанционният съд приема, че при прилагане на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931 и на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 — разпоредби, въвеждащи специфична форма на сътрудничество между Съвета и държавите членки в рамките на общата борба с тероризма, този принцип поражда за Съвета задължението да се довери, доколкото е възможно, на преценката на компетентния национален орган, поне когато това е съдебен орган, по-конкретно относно съществуването на „сериозни и достоверни доказателства или улики“, на които се основава решението му.

96 Както е постановено в точка 134 от Решение по дело PMOI I и в точка 54 от Решение по дело PMOI II, от гореизложеното следва, че макар и Съветът да носи тежестта да докаже, че замразяването на средствата на лице, група или образувание е или продължава да бъде оправдано с оглед на релевантната правна уредба, предметът на тази тежест на доказване е относително ограничен на равнището на общностната процедура за замразяване на средства. При първоначално решение за замразяване на средства тя е свързана главно със съществуването на прецизна информация или съответни документи, от които е видно, че по отношение на заинтересованото лице е взето решение на националния орган, което съответства на дефиницията на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931. Впрочем при последващо решение за замразяване на средства, след преразглеждане, тежестта на доказване е свързана главно с това дали замразяването на средствата продължава да бъде оправдано предвид всички релевантни обстоятелства по случая, и особено предвид последиците от посоченото решение на компетентния национален орган.

97 По отношение на упражнявания от него контрол Първоинстанционният съд признава в точка 159 от Решение по дело OMPI, в точка 137 от Решение по дело PMOI I и в точка 55 от Решение по дело PMOI II, че Съветът разполага с широко право на преценка на обстоятелствата, които следва да се вземат предвид с оглед на приемането на икономически и финансови санкции на основание членове 60 ЕО, 301 ЕО и 308 ЕО, в съответствие с обща позиция, приета в областта на общата външна политика и политиката на сигурност. Това право на преценка се отнася по-специално до съображенията за целесъобразност, на които се основават такива решения.

98 Същевременно, макар и Първоинстанционният съд да признава на Съвета широка свобода на преценка в тази област, това не означава, че той не трябва да упражнява контрол върху тълкуването на релевантните данни, извършено от тази институция (вж. Решение по дело PMOI I, точка 138 и Решение по дело PMOI II, точка 55). Действително общностният съд трябва по-специално не само да провери дали представените доказателства установяват действителното положение и дали същите са достоверни и съгласувани, но трябва също да провери дали тези доказателства включват всички релевантни данни, които трябва да бъдат взети предвид, за да се прецени ситуацията, както и това дали те са от такъв характер, че да подкрепят изведените от тях заключения. Все пак в рамките на този контрол той не следва да заменя преценката на Съвета за целесъобразност със своята преценка (вж. по аналогия Решение на Съда от 22 ноември 2007 г. по дело Испания/Lenzing, C-525/04 P, Сборник, стр. I-9947, точка 57 и цитираната съдебна практика).

99 В настоящия случай преди всичко трябва да се провери съгласно тази съдебна практика дали обжалваните решения са взети въз основа на прецизна информация или съответни документи, от които е видно, че по отношение на жалбоподателя е взето решение, което отговаря на дефиницията в член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931.

100 В това отношение в изложенията на мотивите, приложени към писмата на Съвета от 23 април, 29 юни 2007 г. и 21 януари 2008 г., адресирани до жалбоподателя, се препраща към четири решения, за които a priori може да се твърди, че са взети от компетентни органи по смисъла на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931, а именно: Решението на Raad van State от 1995 г., Решението на rechtbank, Sanctieregeling и американското решение.

101 Все пак в писмената си защита (точка 31) Съветът потвърждава, че за целите на настоящото производство и въпреки че счита, че има право да приема Sanctieregeling и американското решение като решения на компетентни органи по смисъла на тази разпоредба, на които е можел да основе собственото си решение, той посочва единствено Решението на Raad van State от 1995 г. и Решението на rechtbank като представляващи такива решения.

102 В хода на съдебното заседание Съветът и Кралство Нидерландия изрично потвърждават този пункт в отговор на отправен от Първоинстанционния съд въпрос, като уточняват, че Решението на Raad van State от 1995 г. и Решението на rechtbank представляват единствените две решения, взети от компетентни органи по смисъла на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931, на които се основават обжалваните решения. Съветът добавя, че Sanctieregeling и американското решение са взети предвид от него в рамките на упражняването на правото му на преценка единствено в качеството им на фактически елементи, предназначени да подкрепят заключенията, съдържащи се в двете разглеждани решения във връзка с продължаващото участие на жалбоподателя в CPP и в NPA.

103 Тези обяснения, които впрочем съответстват на вече представените от Съвета и Нидерландия по дело T-47/03 (вж. Решение по дело Sison, точки 211 и 222), имат стойността на съдебно признание, от което трябва да се ползва жалбоподателят, доколкото те не са явно несъвместими със самия текст на обжалваните в рамките на настоящото производство решения.

104 От друга страна, не е доказано, нито дори се твърди, че обжалваните решения са взети въз основа на друго решение на компетентен орган по смисъла на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931. По-конкретно не се твърди, че по отношение на жалбоподателя се приема или е било прието каквото и да е решение за започване на разследване или преследване, нито че срещу него е постановена присъда във Филипините във връзка с предполагаемите терористични действия на CPP и NPA.

105 Следователно Първоинстанционният съд трябва да ограничи контрола си за законосъобразност на обжалваните решения с оглед на припомнените по-горе изисквания съгласно член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931 и съгласно член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 само до разглеждането на Решението на Raad van State от 1995 г. и на Решението на rechtbank.

106 В това отношение първо следва да се припомни контекстът, в който са приети Решението на Raad van State от 1995 г. и Решението на rechtbank, както и точното съдържание и обхват на съдебното решение и на решението, както са определени от Първоинстанционния съд в точки 46—70 от Решение по дело Sison:

„46 От преписката е видно, че жалбоподателят, който е гражданин на Филипините, пребивава в Нидерландия от 1987 г. След като филипинското правителство отнема паспорта му през септември 1988 г. той подава молба да му се предостави статут на бежанец и разрешение за пребиваване в Нидерландия по хуманитарни причини. Тази молба е отхвърлена с решение на държавния секретар по правосъдието (наричан по-нататък „държавният секретар“) от 13 юли 1990 г. на основание член 1, параграф F от Женевската конвенция […]

47 След като държавният секретар отхвърля имплицитно искането на жалбоподателя за преразглеждане на това решение, той подава жалба пред Raad van State (Държавен съвет, Нидерландия) срещу този мълчалив отказ.

48 С Решение от 17 декември 1992 г. (наричано по-нататък „Решението на Raad van State от 1992 г.“) Raad van State отменя посочения мълчалив отказ. Тази юрисдикция приема по същество, че държавният секретар не е пояснил в достатъчна степен кои предполагаеми действия на жалбоподателя са го довели до заключението, че той попада в обхвата на член 1, параграф F от Женевската конвенция. В този контекст Raad van State подчертава, че изпратените му от държавния секретар поверителни документи не дават достатъчна яснота по този въпрос. Доколкото предвид поверителния характер на разглежданите документи тази липса на яснота не може да бъде преодоляна посредством изслушване на страните в състезателно

производство, Raad van State приема, че тъй като не е ясна, съдържащата се в тях информация не може да се тълкува по неблагоприятен за жалбоподателя начин.

49 С решение от 26 март 1993 г. държавният секретар отново отхвърля искането на жалбоподателя за преразглеждане на решението му от 13 юли 1990 г. Това решение за отхвърляне е мотивирано главно въз основа на член 1, параграф F от Женевската конвенция и субсидиарно въз основа на член 15, втора алинея от Vreemdelingenwet (нидерландски закон за чужденците), като се отчитат първостепенните интереси на нидерландската държава, а именно почтеността и надеждността на Нидерландия като суверенна държава, по-конкретно във връзка с отговорностите ѝ спрямо другите държави.

50 След подадена жалба от страна на жалбоподателя с Решение от 21 февруари 1995 г. (наричано по-нататък „Решението на Raad van State от 1995 г.“) Raad van State отменя посоченото решение на държавния секретар от 26 март 1993 г.

51 В това решение Raad van State заключава, че държавният секретар е мотивирал решението си, като се е основал на следните подлежащи на преценка обстоятелства:

— писмо от Binnenlandse Veiligheidsdienst (служба за вътрешна сигурност на Нидерландия, наричана по-нататък „BVD“) от 3 март 1993 г., от което следвало, от една страна, че жалбоподателят бил действащият председател и ръководител на филипинската комунистическа партия (наричана по-нататък „CPP“), и от друга страна, че въоръжената част на CPP, NPA, била под контрола на централния комитет на CPP и следователно на жалбоподателя,

— заключенията на BVD, според които, от една страна, жалбоподателят ръководел фактически NPA, и от друга страна, NPA — и следователно заинтересованото лице — носели отговорност за редица терористични актове на Филипините.

52 Raad van State дава следните примери за такива терористични актове, посочени от държавния секретар в решението му от 26 март 1993 г.:

— убийството на 40 жители (в голямата си част беззащитни жени и деца) на село Digos, на остров Mindanao (Филипини) на 25 юни 1989 г.,

— разстрела на четиринадесет човека, сред които шест деца, в село Dipalog (Филипини) през август 1989 г.,

— екзекуцията на четирима жители на село Del Monte (Филипини) на 16 октомври 1991 г.

53 Raad van State посочва още, че държавният секретар се позовава на проведените през 1985 г. чистки в редиците на CPP и NPA, като се смята, че по това време 800 членове на тези организации са убити без провеждането на каквото и да е съдебно производство.

54 Накрая Raad van State отбелязва, че според държавния секретар BVD също е констатирала, че CPP и NPA са поддържали контакти с терористични организации в целия свят и че са наблюдавани и лични контакти между жалбоподателя и представители на тези организации.

55 Така съгласно специална процедура Raad van State се запознава с някои поверителни данни от документацията на държавния секретар, както и с „оперативни елементи“, на които се основава писмото, адресирано от BVD до него на 3 март 1993 г. (точка 51 по-горе).

56 Като се основава на посочените по-горе обстоятелства, Raad van State по-нататък постановява следното:

„Въз основа на посочените по-горе обстоятелства [Raad van State] счита, че може да се смята за достатъчно вероятно, че към момента на приемане на решението [от 26 март 1993 г.] [жалбоподателят] е бил председател и ръководител на CPP. Освен това доказателствата обосновават заключението, че NPA е подчинена на централния комитет на CPP и заключението, че към момента на приемане на решението [от 26 март 1993 г.] [жалбоподателят] най-малкото се е опитвал да ръководи реално NPA от Нидерландия. [Raad van State] също счита само въз основа на публичнодостъпни източници като докладите на Amnesty International, че може да се приеме за достатъчно вероятно, че NPA отговаря за редица терористични актове на Филипините. От друга страна, с доказателствата се установяват факти, обосноваващи заключението, че [жалбоподателят] най-малкото се е опитвал да ръководи посочените по-горе дейности, за чието извършване на Филипините отговаря NPA. От представените доказателства следва, че са налице факти, обосноваващи тезата на [държавния секретар], според която CPP [и] NPA поддържат връзки с терористични организации в целия свят, както и че са се осъществявали лични контакти между [жалбоподателя] и представители на такива организации. С разглежданите доказателства обаче не се установяват достатъчно факти, обосноваващи заключението, че [жалбоподателят] е ръководел разглежданите операции и е носел отговорност за тях до степен, в която да се приеме, че съществуват сериозни причини да се предполага, че [жалбоподателят] действително е извършил тежките престъпления, посочени [в член 1, параграф F от Женевската конвенция]. В това отношение [Raad van State] изрично взема предвид това, че както [Raad van State] вече е приел в решението си от 17 декември 1992 г. член 1, параграф F от [Женевската] конвенция трябва да се тълкува ограничително.

Ето защо [Raad van State] счита, че [държавният секретар] не може да приеме въз основа на посочените по-горе доказателства, че на [жалбоподателя] трябва да бъде отказана закрила съгласно [Женевската] конвенция.“

57 От друга страна, Raad van State постановява, че жалбоподателят изпитва основателни опасения от преследване, в случай че бъде върнат във Филипините, и че поради това той трябва да се счита за бежанец по смисъла на член 1, параграф A, точка 2 от Женевската конвенция.

58 След това Raad van State разглежда обосноваността на мотивите, изложени субсидиарно от държавния секретар, за да откаже приемането на жалбоподателя в Нидерландия поради съображения от обществен интерес на основание член 15, втора алинея от Vreemdelingenwet.

59 В това отношение Raad van State постановява по-специално следното:

„Въпреки че [Raad van State] признава значимостта на интереса, изтъкнат от [държавния секретар], по-конкретно предвид уликите относно личните контакти, осъществявани между [жалбоподателя] и представители на терористични организации, това не може да оправдае позоваването на член 15, втора алинея от Vreemdelingenwet, ако не се гарантира, че [жалбоподателят] ще бъде приет в държава, различна от Филипините. Това е недопустимо поради факта, че трябва да се счита, че подобен отказ да се приеме [жалбоподателят] е в противоречие с член 3 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи.“

60 След постановяване на това съдебно решение с решение от 4 юни 1996 г. държавният секретар отново отхвърля искането на жалбоподателя за преразглеждане на решението му от 13 юли 1990 г. Като разпорежда на жалбоподателя да напусне Нидерландия, държавният секретар същевременно решава, че той няма да бъде изведен към Филипините, ако изпитва основателни опасения от преследване по смисъла на Женевската конвенция

или от третиране, което е в противоречие с член 3 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ).

61 С Решение от 11 септември 1997 г. [... la rechtbank] отхвърля като неоснователна жалбата, подадена от жалбоподателя срещу посоченото решение на държавния секретар от 4 юни 1996 г.

62 В хода на производството пред rechtbank и при спазване на изискванията за поверителност на последния са предоставени всички документи във връзка с разследването, водено от BVD относно дейността на жалбоподателя в Нидерландия, и по-конкретно писмото на тази служба до държавния секретар от 3 март 1993 г. (точка 51 по-горе), както и оперативните елементи, на които то се основава. Председателят на rechtbank се запознава с тях съгласно специална процедура. Въз основа на доклада, изготвен от неговия председател, rechtbank решава, че е оправдано да бъде ограничен достъпът на жалбоподателя до тези документи. След като жалбоподателят дава съгласието си за това по предвидения в закона ред, rechtbank взема предвид съдържанието на тези документи при разрешаване на спора.

63 Така rechtbank преценява дали има основания обжалваното пред него решение да бъде потвърдено, доколкото с него се отказва приемането на жалбоподателя в качеството му на бежанец и предоставянето му на разрешение за пребиваване.

64 По отношение на фактите, които трябва да послужат като основа за неговото решение, rechtbank препраща към Решението на Raad van State от 1995 г.

65 Въз основа на това съдебно решение rechtbank приема, че трябва да се счита за доказано от правна гледна точка, че член 1, параграф F от Женевската

конвенция не може да бъде противопоставен на жалбоподателя, че той е изпитвал основателни опасения от преследване по смисъла на член 1, параграф A от тази конвенция и на член 15 от Vreemdelingenwet, и че член 3 от ЕКПЧ не допуска жалбоподателят да бъде изведен, пряко или непряко, към страната му на произход.

66 По-нататък rechtbank разглежда въпроса дали Решението на Raad van State от 1995 г. дава възможност на държавния секретар да откаже приемането на жалбоподателя в качеството му на бежанец съгласно член 15, втора алинея от Vreemdelingenwet, съгласно който „приемането може да бъде отказано само поради сериозни съображения от обществен интерес, ако този отказ задължава чужденеца незабавно да замине в някоя от посочените в първа алинея страни“, при положение че държавният секретар не е успял да осигури приемането на жалбоподателя в страна, различна от Филипините.

67 В това отношение rechtbank цитира in extenso точката от Решението на Raad van State от 1995 г., възпроизведена в точка 59 по-горе.

68 Така rechtbank се произнася по въпроса дали в настоящия случай държавният секретар е упражнил основателно правомощието си за дерогация от правилото, според което обичайно даден чужденец се приема като бежанец в Нидерландия, когато той изпитва основателни опасения от преследване по смисъла на член 1, параграф A от Женевската конвенция и когато не съществува друга страна, която би го приела като лице, търсещо убежище — обстоятелства, които според становището на rechtbank съответстват на тези в настоящия случай. В това отношение rechtbank заключава следното:

„[r]echtbank счита, че не може да се поддържа, че [държавният секретар] не е използвал това правомощие по разумен начин по отношение на [жалбоподателя], предвид „основния интерес на нидерландската държава, а именно почтеността и надеждността на Нидерландия като суверенна държава, по-конкретно във връзка с отговорностите ѝ спрямо другите държави“, също признат от [Raad van State]. Фактите, на които [Raad van State] основава тази преценка, са от решаващо значение и за [r]echtbank. Не е установено, че [държавният секретар] е трябвало да придаде друго значение на тези факти към момента на вземане на [разглежданото в настоящия случай] решение. Отбелязаното от [жалбоподателя] във връзка с промяната

в политическото положение на Филипините и с ролята му в преговорите между филипинските власти и [CPP] не оказва никакво влияние в това отношение, предвид това, че както е видно от Решението на [Raad van State], съществените мотиви се основават на други факти."

69 Ето защо rechtbank отхвърля като неоснователна подадената от жалбоподателя жалба срещу отказа да бъде приет в Нидерландия в качеството му на бежанец.

70 По същия начин rechtbank отхвърля като неоснователна подадената от жалбоподателя жалба срещу отказа да му бъде предоставено разрешение за пребиваване. Като се произнася по-конкретно по въпроса дали държавният секретар е взел своето решение след разумно претегляне на интересите, rechtbank препраща към заключението си, цитирано в точка 68 по-горе, и добавя, че държавният секретар основателно е отдал по-малко значение на отстояваните в това отношение от жалбоподателя интереси."

107 Предвид техния текст, обхват и контекст Първоинстанционният съд счита, че нито Решението на Raad van State от 1995 г., нито Решението на rechtbank са решения, взети от компетентен орган по смисъла на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931 и на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001.

108 От една страна, това съдебно решение и това решение очевидно не водят до никакво „осъждане" на жалбоподателя по смисъла на тези разпоредби.

109 От друга страна, посоченото съдебно решение и посоченото решение съвсем не представляват решения за „[започване на разследване или наказателно преследване за терористичен акт]“ и т.н. по смисъла на същите тези разпоредби.

110 В това отношение следва да се напомни, че при тълкуването на разпоредба на общностното право следва да се вземат предвид едновременно текстът, контекстът и целите ѝ (вж. Решение на Съда от 8 декември 2005 г. по дело Jyske Finans, C-280/04, Recueil, стр. I-10683, точка 34 и цитираната съдебна практика).

111 Първоинстанционният съд обаче счита, че с оглед както на текста, контекста и целите на разглежданите разпоредби в настоящия случай (вж. по-конкретно съображение 1 от мотивите на Обща позиция 2001/931), така и на съществената роля на националните органи в процеса на замразяване на средства, предвиден в член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 (вж. Решение по дело Sison, точка 164 и сл.), за да може Съветът надлежно да се позове на решение за „започване на разследване или наказателно преследване“, то трябва да бъде част от национална процедура, с която пряко и основно се цели налагането спрямо заинтересованото лице на превантивна или репресивна мярка в контекста на борбата с тероризма и предвид участието му в такава дейност. Това изискване не е изпълнено от решение на национален съдебен орган, който се произнася само субсидиарно и инцидентно относно възможното участие на заинтересованото лице в такава дейност в рамките на оспорване, свързано например с гражданскоправни права и задължения.

112 Това ограничително тълкуване на понятието „започване на разследване или наказателно преследване“ се потвърждава по-конкретно от текста на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931 на различните езици.

113 В настоящия случай обаче жалбоподателят основателно подчертава, че производствата пред Raad van State и rechtbank въобще нямат за предмет санкционирането на възможното му участие в терористични актове, а се отнасят само до контрола на законосъобразността на решението на държавния секретар по правосъдието, с което на жалбоподателя се отказва да се предостави статут на

бежанец и разрешение за пребиваване в Нидерландия главно въз основа на член 1, параграф F от Женевската конвенция и субсидиарно въз основа на член 15, втора алинея от Vreemdelingenwet.

114 Макар да е вярно, че по повод на тези производства Raad van State и rechtbank се запознават с документацията на службата за вътрешна сигурност на Нидерландия (наричана по-нататък „BVD"), свързана с твърдяното участие на жалбоподателя в определени терористични дейности на Филипините, те все пак не решават да започнат разследване относно тези факти и още по-малко да възбудят преследване по отношение на жалбоподателя.

115 От това следва, че не може да се приеме, че Решението на Raad van State от 1995 г. и Решението на rechtbank отговарят на изискванията на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931 и следователно сами по себе си не могат да оправдаят приемането на решение за замразяване на средствата на жалбоподателя на основание на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001.

116 Във всеки случай следва да се подчертае, че когато Съветът възнамерява да приеме или след преразглеждане да остави в сила мярка за замразяване на средства на основание Регламент № 2580/2001 въз основа на национално решение за „започване на разследване или наказателно преследване" за терористичен акт, той не може да не вземе предвид последващото развитие на тези разследвания или преследвания (вж. в този смисъл Решение по дело PMOI I и Решение по дело PMOI II). Възможно е поради това, че не са събрани достатъчно доказателства, дадено полицейско разследване или разследване на служби за сигурност да бъде прекратено, без да се стигне до съдебно производство, както и по същите причини да се прекрати образуваното съдебно производство. Също така дадено решение за започване на преследване може да доведе до решение за прекратяване на това преследване или до оправдателна присъда. Би било недопустимо Съветът да не отчете тези обстоятелства, които са част от всички релевантни данни, които следва да бъдат взети предвид с оглед преценка на ситуацията (вж. точка 98 по-горе). Да се приеме различно решение би означавало на Съвета и на държавите членки да се предостави изключително широко правомощие за неограничено замразяване на средствата на дадено лице без какъвто и да е съдебен контрол и независимо от изхода на евентуалните съдебни производства.

117 Така в настоящия случай би следвало да се държи сметка за преценката, извършена от Raad van State и от rechtbank, относно сериозния и убедителен характер на доказателствата или уликите, събрани от BVD в хода на проведеното от него разследване. Не е съвсем явно обаче, че тези преценки потвърждават защитаваната понастоящем от Съвета и от Нидерландия теза. Несъмнено тези юрисдикции са счели за „достатъчно вероятн[и]“ или за „установява[щ]и факти, обосноваващи тезата на държавния секретар“ определен брой обстоятелства и доказателства, съдържащи се в документацията на BVD по-конкретно във връзка с твърденията, според които жалбоподателят „най-малко се е опитал да даде указания относно [терористичната] дейност, за чието извършване на Филипините отговаря NPA“, както и тези относно „личните контакти“, които той е поддържал с представители на терористични организации в целия свят. Все пак в крайна сметка тези юрисдикции приемат, че с разглежданите доказателства „не се установява[л]и […] достатъчно факти, обосноваващи заключението, според което жалбоподателят е ръковод[ел] съответните дейности и е [носел] отговорност за тях до степен, в която да се приеме, че съществуват сериозни причини да се предполага, че [жалбоподателят] действително е извършил тежки[…] престъпления“ по смисъла на член 1, параграф F от Женевската конвенция. От друга страна, въпреки че rechtbank приема субсидиарно изразената теза на държавния секретар, съгласно която той може да откаже да приеме жалбоподателя в Нидерландия в качеството му на бежанец и да му предостави разрешение за пребиваване поради съображения от обществен интерес въз основа на член 15, втора алинея от Vreemdelingenwet, жалбоподателят основателно посочва, че понятието „обществен интерес“ по смисъла на тази разпоредба, и по-конкретно „почтеността и надеждността на Нидерландия като суверенна държава, по-конкретно във връзка с отговорностите ѝ спрямо другите държави“ съвсем не съответства на критерия за „тероризъм“, възприет от Съвета в Обща позиция 2001/931 и в Регламент № 2580/2001.

118 Нещо повече от предоставената на Първоинстанционния съд преписка следва, че въз основа на събраната от BVD информация нидерландските органи на прокуратурата са счели, че не са налице доказателства, позволяващи започването на наказателно разследване срещу жалбоподателя в Нидерландия.

119 В този смисъл той се позовава на официално изявление на тогавашния нидерландски министър на външните работи г-н J. De Hoop Scheffer в отговор на парламентарен въпрос, който е отправен на 16 август 2002 г. и гласи следното: „[П]ровела ли е Нидерландия независимо разследване по обвиненията за тероризъм по отношение на [CPP, NPA и г-н Sison]? При утвърдителен отговор,

от кой момент и по какъв начин?“ В отговор на този въпрос на 8 октомври 2002 г. г-н De Hoop Scheffer уведомява нидерландския парламент (Tweede kamer der Staten-Generaal), че:

„Нидерландия е провела разследване относно дейността на CPP [и на] NPA и на г-н Sison в Нидерландия. Това следва по-конкретно от годишния доклад за 2001 г. на [BVD, междувременно станала Algemene Inlichtingen- en Veiligheidsdienst или AIVD (Обща служба за разузнаване и сигурност)] […] Въз основа по-специално на данните на AIVD, според които CPP [и] NPA [са] се ръководил[и] от Нидерландия, под ръководството на прокуратурата е проучено дали са съществували достатъчно доказателства за започването на наказателно разследване. Оказва се, че случаят не е такъв.“

120 Така се потвърждава официално, че на 8 октомври 2002 г., тоест по-малко от три седмици преди първото включване на жалбоподателя в спорния списък, направено на 28 октомври 2002 г., нидерландската прокуратура, по отношение на която Кралство Нидерландия потвърждава в съдебното заседание, че е независим орган на съдебната власт, приема, че документацията на BVD и на AIVD не съдържа достатъчно сериозни и убедителни доказателства или улики, които да позволят започването спрямо жалбоподателя в Нидерландия на наказателно разследване или преследване за терористичен акт във връзка с участието му в дейностите на CPP и/или на NPA.

121 При тези условия и във всеки случай според Първоинстанционния съд не може да се приеме, че към датата на приемане на обжалваните решения Решението на Raad van State от 1995 г. и Решението на rechtbank все още отговарят на изискванията на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931. Ето защо те не могат законосъобразно да обосноват приемането на тази дата на разглежданите решения на основание член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001.

122 С оглед на всички предходни съображения следва да се отхвърлят оплакванията на жалбоподателя, изведени от грешка, която може да бъде и явна, в преценката на фактите, като същевременно по отношение на Решението на Raad van State от 1995 г. и Решението на rechtbank следва да се приеме главното му оплакване,

според което правните изисквания, изложени в член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 и в член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931, не са изпълнени.

123 Предвид изложеното в точки 100—105 по-горе признаването на основателността на това оплакване неизбежно води до отмяната на Решения 2007/445 и 2007/868 в частта им относно жалбоподателя, без следователно да е необходимо да се разгледат останалите изтъкнати от него правни основания.

По исканията за отмяна на Решения 2008/343, 2008/583 и 2009/62, както и на Регламент № 501/2009

Доводи на страните

124 Като се основава mutatis mutandis на правните основания и доводи, които вече са изтъкнати в подкрепа на исканията му за отмяна на Решения 2007/445 и 2007/868, жалбоподателят излага нови доводи в подкрепа на исканията си за отмяна на Решения 2008/343, 2008/583 и 2009/62, както и на Регламент № 501/2009. Тези доводи са свързани по-конкретно с новите обстоятелства, посочени от Съвета в изложението на мотивите, приложено към писмото му от 25 февруари 2008 г. (вж. точка 14 по-горе).

125 В това отношение жалбоподателят поддържа на първо място, че Съветът е тълкувал явно погрешно и е изопачил решението на rechtbank от 13 септември 2007 г. и решението на Апелативния съд на Хага от 3 октомври 2007 г., които били свързани с наказателно разследване, започнато срещу него в Нидерландия на 28 август 2007 г., във връзка със склоняване към извършване на няколко убийства на Филипините.

126 Първо, всъщност в тези две решения, представени в приложения 4 и 5 към молбата, подадена в секретариата на Първоинстанционния съд на 8 юли 2008 г., съответните юрисдикции счели, че във връзка с разглежданите факти не съществувала никаква конкретна улика за пряко участие на жалбоподателя в извършването на престъпление, което може да оправдае запазването на наложената спрямо него мярка за неотклонение задържане под стража. Впрочем решението на rechtbank било отменено и заменено с решението на Апелативния съд и поради това било ирелевантно.

127 Второ, както жалбоподателят посочил на Съвета преди приемането на Решение 2008/343, въпросните обвинения вече били отхвърлени по същество като основаващи се на „политически съображения“ с решение на Върховния съд на Филипините от 2 юли 2007 г. (приложение 9 към жалбата). Ето защо било недопустимо същите факти да са предмет на наказателно разследване в Нидерландия.

128 Трето, Съветът също пропуснал да вземе предвид решението на rechter-commissaris (съдия-следовател) от 21 ноември 2007 г., с което предварителното наказателно разследване се прекратява поради липсата на сериозни доказателства (приложение 6 към молбата, подадена в секретариата на Първоинстанционния съд на 8 юли 2008 г.).

129 На второ място, жалбоподателят поддържа, че цитираните по-горе решения на трите нидерландски юрисдикции в образуваното във връзка с него наказателно производство, както и решението на Върховния съд на Филипините, не съдържат никакво сериозно и убедително доказателство или улика за участието му в каквато и да е терористична дейност, даже напротив. Впрочем твърдените в рамките на наказателното производство в Нидерландия действия не били терористични актове по смисъла на Обща позиция 2001/931.

130 Съветът отговаря, че в решението си от 13 септември 2007 г. rechtbank заключава, че редица доказателства сочат, че жалбоподателят бил свързан с централния комитет на комунистическата партия на Филипините и нейната въоръжена част NPA. Този съд постановил също, че съществували доказателства, указващи, че жалбоподателят продължавал да играе водеща роля в нелегалната дейност на

централния комитет на комунистическата партия на Филипините и на NPA. В рамките на въззивното производство Апелативният съд на Хага заключил в решението си от 3 октомври 2007 г., че в преписката били налице редица доказателства, сочещи, че жалбоподателят е продължил да играе водеща роля в комунистическата партия на Филипините по време на дългогодишното му изгнание.

131 Съветът счита, че тези две решения подкрепят пряко позицията му, според която жалбоподателят е участвал в терористични актове и по отношение на него са били взети решения от компетентните органи по смисъла на Обща позиция 2001/931.

132 Що се отнася до заключението на Апелативния съд на Хага, според което не е установена никаква пряка връзка между ролята на жалбоподателя в комунистическата партия на Филипините и смъртоносните атаки на Филипините, посочени в обвинението срещу него, Съветът го приема за ирелевантно, доколкото той не възнамерява да се основава на вината на жалбоподателя за тези престъпления, а на първостепенната роля, която той имал в комунистическата партия на Филипините въпреки изгнанието му в Нидерландия. Същото важало и за прекратяването на предварителното наказателно разследване.

Съображения на Първоинстанционния съд

133 Следва да се отбележи, че решението на rechtbank от 13 септември 2007 г. и решението на Апелативния съд на Хага от 3 октомври 2007 г. са решения, взети

в рамките на предварително наказателно разследване, започнато срещу жалбоподателя в Нидерландия на 28 август 2007 г., за участие в или склоняване към извършване на убийства или опити за убийства на Филипините през 2003 г. и 2004 г. след вътрешните разногласия в CPP.

134 Въпреки това не е доказано, нито дори се твърди, че посочените убийства или опити за убийства, дори ако се предположи, че могат да бъдат вменени на жалбоподателя, могат да бъдат квалифицирани като терористични актове по смисъла на член 1, параграф 3 от Обща позиция 2001/931.

135 Така се налага изводът, че Решението на rechtbank от 13 септември 2007 г. и Решението на Апелативния съд на Хага от 3 октомври 2007 г., както и Решението на Raad van State от 1995 г. и Решението на rechtbank, не отговарят на предписаното в член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931.

136 Независимо от по-нататъшното развитие на разглежданото предварително наказателно разследване, и по-конкретно от последиците от решението на rechter-commissaris от 21 ноември 2007 г., с което то се прекратява поради липса на сериозни доказателства, посоченото решение и посоченото съдебно решение в никакъв случай не могат да обосноват законосъобразно приемането на обжалваните решения и регламент въз основа на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001.

137 Впрочем, както подчертава Съветът в писмените си изявления и както изрично потвърждава в съдебното заседание, в изложенията на мотивите, приложени към писмата му от 25 февруари, 29 април, 15 юли 2008 г. и 27 януари 2009 г., не се прави изрично позоваване на решението на rechtbank от 13 септември 2007 г. и на решението на Апелативния съд на Хага от 3 октомври 2007 г. в качеството им на решения на компетентни органи по смисъла на член 1, параграф 4 от Обща позиция 2001/931, а в качеството им на фактически елементи, които потвърждават заключенията в решенията на Raad van State от 1995 г. и на rechtbank, че

жалбоподателят продължава да участва в CPP и NPA. Същото заключение се налага във връзка с изложението на мотивите, приложено към писмото на Съвета от 16 юни 2009 г.

138 Предвид изложеното по-горе в рамките на разглеждането на второто правно основание за отмяна на Решения 2007/445 и 2007/868 тези съображения неизбежно водят до отмяната на Решения 2008/343, 2008/583 и 2009/62, както и на Регламент № 501/2009, в частта им относно жалбоподателя, без да е необходимо да се разглеждат другите изложени от него оплаквания.

По съдебните разноски

139 Съгласно член 87, параграф 1 от Процедурния правилник Първоинстанционният съд се произнася по съдебните разноски в съдебното решение или определение, с което слага край на производството.

140 В конкретния случай настоящото съдебно решение не слага край на производството, тъй като то е било спряно по отношение на искането за обезщетение на основание членове 235 ЕО и 288 ЕО до датата на произнасяне по него (вж. точка 27 по-горе).

141 При тези обстоятелства Първоинстанционният съд не следва да се произнася по съдебните разноски.

По изложените съображения

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД (седми състав)

реши:

1) Отменя Решение 2007/445/ЕО на Съвета от 28 юни 2007 година за прилагане на член 2, параграф 3 от Регламент (ЕО) № 2580/2001 относно специалните ограничителни мерки за борба с тероризма, насочени срещу определени лица и образувания, и за отмяна на Решения 2006/379/ЕО и 2006/1008/ЕО, Решение 2007/868/ЕО на Съвета от 20 декември 2007 година за прилагане на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 и за отмяна на Решение 2007/445, Решение 2008/343/ЕО на Съвета от 29 април 2008 година за изменение на Решение 2007/868, Решение 2008/583/ЕО на Съвета от 15 юли 2008 година за прилагане на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 и за отмяна на Решение 2007/868, Решение 2009/62/ЕО на Съвета от 26 януари 2009 година за прилагане на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 и за отмяна на Решение 2008/583 и Регламент (ЕО) № 501/2009 на Съвета от 15 юни 2009 година за прилагане на член 2, параграф 3 от Регламент № 2580/2001 и за отмяна на Решение 2009/62, доколкото тези актове се отнасят до Jose Maria Sison.

2) Първоинстанционният съд не се произнася по съдебните разноски.

Forwood Šváby Moavero Milanesi

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 30 септември 2009 година.

Подписи